

Zpráva o šetření

ve věci podnětu pana A.

Pan A. (dále jen „stěžovatel“) se na mě obrátil s podnětem proti Magistrátu města Jablonec nad Nisou, který vykonával v r. 2013 sociálně-právní ochranu nezletilé Adély, nar. xxx. Stěžovatel a jeho manželka přijali dívku do své domácnosti a později se stali jejími pěstouny. Stěžovatel žádal o šetření, zda Magistrát města Jablonce nad Nisou (dále jen „OSPOD“) dostal svým zákonným povinností, zejm. pak v souvislosti se získáním pěstounských dávek. Pěstounské dávky získali pěstouni i dívka až po nabytí právní moci rozsudku o svěření dívky do společné pěstounské péče. Do této doby přibližně pět měsíců pečovali o dívku na svoje náklady, což je finančně vyčerpalo.

A - Předmět šetření

Stěžovatel uvedl, že po telefonátu sociální pracovníce souhlasili s manželkou, aby se k nim přestěhovala nezletilá Adéla, která je jejich vzdálenou příbuznou¹. Sociální pracovníce jim měla říci, že jinou variantou krom jejich péče je umístění v diagnostickém ústavu. Návrh na vydání předběžného opatření, který podal stěžovatel a jeho manželka, soud zamítnul. Od dubna do srpna r. 2013 pečovali s manželkou o dívku bez pěstounských dávek, ačkoliv oba v té době byli příjemci starobního důchodu a tuto skutečnost OSPOD sdělili. Stěžovatel vyjádřil názor, že OSPOD jim měl pomoci v soudním řízení tím způsobem, aby byla dívka svěřena zatímně do jejich péče, dokud soud meritorně nerozhodne ve věci. Dále stěžovatel vyjádřil názor, že jim ani dítěti OSPOD neposkytl dostatečnou podporu v krizové situaci.

Ve věci jsem zahájila šetření podle ustanovení § 14 zákona o veřejném ochránci práv², vyzvala jsem k vyjádření OSPOD a seznámila se se spisovou dokumentací dítěte.

B - Skutková zjištění

I. Vyjádření úřadu

Na mou výzvu primátor města Liberce Ing. Petr Beitzl uvedl, že dívka dne 8. 4. 2013 po eskalaci konfliktů s matkou odmítla v rodině setrvat a odjela k manželům A., kteří jí předtím již toto řešení nabídli. Matka posléze souhlasila se „zajištěním“ dcery u manželů A. Dle jeho názoru OSPOD postupoval v souladu s platnými předpisy, v souladu s právy a zájmy dítěte, když při odchodu dítěte z rodiny zjišťoval

---

¹ jedná se o dítě stěžovatelovy neteře

² zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů

a podporoval pečovatelské zdroje v širší rodině. Stěžovatel a jeho manželka pečovali o dítě „dobrovolně a iniciativně a zároveň činili příslušné právní kroky k setrvání dítěte v jejich péči“, a to podáním návrhů k soudu. Dále sdělil: „OSPOD zastává názor, že jednal v rámci svých zákonných povinností a kompetencí, když spolupracoval s manželou A. tím, že jim poskytoval pomoc při řešení problémů spojených s péčí o dítě a poradenství v sociální oblasti, s podáním návrhu na vydání předběžného opatření a dále poradenství týkající se vhodné formy náhradní rodinné péče, a to i v součinnosti s OSPOD Úřadu městské části Praha 21 (dle místa trvalého bydliště A.)“.

V dopisu ze dne 21. 1. 2016 uvedl primátor, že se manželům A. dostalo poučení k možnosti podat žádost o svěření do předpěstounské péče ve smyslu § 19 odst. 1 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Podle jeho vyjádření klíčová sociální pracovnice Bc. Švandrlíková informovala stěžovatele, že problematiku náhradní rodinné péče řeší vedoucí oddělení Mgr. Hana Krámská a pro podání žádosti doporučila stěžovateli, aby vedoucí kontaktoval osobně, přičemž mu poskytla kontakty. Dále primátor uvádí: „... manželé A. pracovníci se specializací pro náhradní rodinnou péči Mgr. Krámskou nekontaktovali a žádost o svěření do předpěstounské péče ... nepodali.“ Uvedl také, že Úřad městské části Praha 21 informoval OSPOD dne 23. 4. 2013 o tom, že jejich pracovnice manželům A. také poskytla poradenství k pěstounské péči.

II. Z obsahu spisové dokumentace

V této části se zaměřím jen na chronologický sled událostí, který nebudu do detailu popisovat, neboť je OSPOD i stěžovateli znám.

Dívka se dostavila dne 5. 4. 2013 na OSPOD, kde se svěřila s tím, že se významně zhoršil vztah mezi ní a matkou. Konzultovala s OSPOD **umístění do dětského domova** v místě bydliště, obávala se však toho, že by nejprve musela absolvovat pobyt v diagnostickém ústavu. Na závěr uvedla, že by jí pomohlo, kdyby nebydlela u matky, ale nechce se odstěhovat z Jablonce nad Nisou.

Dne 7. 4. 2013 se na OSPOD obrátila Policie České republiky, která uvedla, že Adéla se nechystá přespat doma. OSPOD se zavázal zjistit, u které z kamarádek bude nocovat. Ve večerních hodinách se poté OSPOD dozvěděl od Policie České republiky, že matka dceru pohřešuje. Téhož dne se s Adélou telefonicky spojila sociální pracovnice. Adéla uvedla, že **se domů „nechce a nehodlá vrátit“**.

Dne 8. 4. 2013 OSPOD uskutečnil pohovor s matkou. Zmínila své příbuzné, manžele A., kteří mají dívku rádi. Uvedla, že mezi ní (matkou) a manželou A. jsou konflikty. V závěru hovoru uvedla, že **by souhlasila s tím, aby dcera přešla do péče manželů A.**, protože ji nemůže dál vychovávat.

Téhož dne se na OSPOD uskutečnil rozhovor s Adélou za přítomnosti dětské psychologičky. Uvedla, že **se domů nechce vracet**. O víkendu hovořila s manželou A., kteří jí nabídli, že kdyby nastal významný problém, mohla by k nim na týden přijet, omluvili by ji ze školy. Došlo k dohodě na odpoledním termínu návštěvy v rodině, kdy sociální pracovnice vyjedná s matkou, aby jí nezakázala hrát v orchestru.

Sociální pracovnice poskytla doprovod Adéle domů, a to na základě telefonátu učitele, že se bojí jít domů sama. Uváděla, že **už doma nechce být**. Matka nebyla doma, proto se vydaly do hudební školy, kde došlo k incidentu. Po cestě do domácnosti si sociální pracovnice s dívkou domluvila „krizový scénář ústupu“, sbalení baťohu na cestu k manželům A. a houslí. Odchod dívky z rodiny se odehrál v atmosféře konfliktu mezi matkou, sociální pracovníci a dívkou.

Až po odchodu Adély z domova se sociální pracovnice telefonicky spojila s manželi A. Informovala manželku stěžovatele o nastalé situaci dívky, domluvily se, že dívka nastoupí do prvního autobusu, kam ji sociální pracovnice doprovodí a poté zavolá A. čas příjezdu. Dále si předaly e-mailové adresy pro podání informací o návrhu na předběžné opatření.

Sociální pracovnice vyprovodila dívku na nádraží, odkud odjela do rodiny stěžovatele. Citují ze záznamu o pohovoru s dívkou na nádraží: „Uvedla, že má tak stažený žaludek, že nemůže jíst, ale je velice ráda, že doma nemusí být. Hádky takového typu probíhaly už několik let.“

Téhož dne se uskutečnil také telefonický hovor mezi sociální pracovníci a stěžovatelem, který se **dotazoval na předpěstounskou péči**. Na svůj dotaz dostal odpověď, kterou zachycuje spisová dokumentace: „Panu A. bylo doporučeno, aby se obrátil na pracovníci pro NRP, vedoucí odd. Mgr. Hanu Krámskou – předány telefonické kontakty.“ Téhož dne ve večerních hodinách sociální pracovnice zaslala manželům A. osnovu návrhu na vydání předběžného opatření, následující den jim zaslala rovněž adresu soudu.

Dne 10. 4. 2013 podali stěžovatel s manželkou návrh na vydání předběžného opatření na svěření dívky do jejich péče.

V záznamu ze dne 11. 4. 2013 je uvedeno, že stěžovatel uvádí, že nezvládnou financovat studium dívky z důvodu svého nízkého příjmu, oba jsou starobní důchodci. Informoval sociální pracovníci o podání návrhu na předběžné opatření.

Matka dne 12. 4. 2013 souhlasila s tím, že dívku převezme do péče stěžovatel (její strýc) a jeho manželka. Na písemném souhlasu nechala ověřit svůj podpis. O tom se OSPOD dozvěděl telefonicky od paní A. dne 16. 4. 2013 a souhlas do spisové dokumentace byl založen dne 25. 4. 2013.

Soud dne 15. 4. 2013 zamítl návrh manželů A. na vydání předběžného opatření. Dne 23. 4. 2013 podali návrh na svěření dítěte do společné pěstounské péče. Rozsudek o svěření dítěte do společné pěstounské péče soud vydal dne 28. 8. 2013, právní moci nabyl dne 10. 9. 2013.

Dne 22. 4. 2013 OSPOD poslal soudu zprávu, jíž podpořil péči manželů A.

Záznam ze dne 23. 4. 2013 zachycuje rozhovor mezi sociální pracovníci a OSPOD Praha 21, která uvedla, že „manželům A. bylo kolegyní pro NRP – Pokornou na jejich odd. poskytnuto poradenství k pěstounské péči, k podání návrhu na PP.“

Otci telefonoval OSPOD dne 24. 4. 2013, s péčí manželů A. souhlasil.

Matka dne 25. 4. 2013 zaslala soudu vyjádření, že souhlasí s pěstounskou péčí manželů A. Souhlasila i u soudního jednání, rozsudek o svěření dítěte do společné pěstounské péče nabyl právní moci dne 10. 9. 2013.

III. Vyjádření stěžovatele

Stěžovatel uvádí, že jméno Mgr. Krámské nezná, kontakty na ni nedostal. Podle jeho tvrzení, kdyby je dostal, tak by se jí zeptal, zda je možná předpěstounská péče. Nedostal od žádné sociální pracovnice informaci o možnosti úřadu rozhodnout o předpěstounské péči ve správním řízení. Dozvěděl se o této možnosti až poté, co podal podnět veřejné ochránkyni práv.

C - Hodnocení věci ochránkyní

Po seznámení se s případem konstatuji, že bylo zcela v pořádku, že se OSPOD poté, co se dívka ocitla bez jakékoliv péče, snažil pro ni zajistit péči v rodinném prostředí u příbuzných a nikoliv v institucionální výchově. Nemohu však souhlasit s tím, že poslal Adélu, která byla psychicky rozrušená po konfliktu s matkou, který vyústil v odchod z domova, samotnou k příbuzným jen na základě telefonátu a že nepodal návrh podle tehdy účinného znění ustanovení § 76a občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.)³ ke svěření dítěte do péče manželů A. Cituji tehdejší znění ustanovení § 76a o. s. ř.: „Ocitlo-li se nezletilé dítě bez jakékoliv péče nebo jsou-li jeho život nebo příznivý vývoj vážně ohroženy nebo narušeny, předseda senátu předběžným opatřením nařídí, aby bylo na nezbytně nutnou dobu umístěno ve vhodném prostředí, které v usnesení označí. Vhodným prostředím se rozumí výchovné prostředí u osoby nebo zařízení způsobilého zajistit nezletilému dítěti řádnou péči s ohledem na jeho fyzický a duševní stav, jakož i rozumovou vyspělost a umožnit realizaci případných jiných opatření stanovených předběžným opatřením. Soud může předběžným opatřením naříditi rovněž svěření dítěte do pěstounské péče na přechodnou dobu podle zákona o sociálně-právní ochraně dětí.“

Sociální pracovnice pomohla Adéle odejít z domova, avšak nedořešila její odchod po právní stránce. Dívka odešla bez souhlasu matky, o umístění dítěte u příbuzných nerozhodl soud. Dá se říci, že **do doby, než matka dala souhlas s převzetím péče o dceru manželi A., se Adéla ocitla v „právním vakuu“**. Jsem přesvědčena o tom, že poté, co dívka odešla za asistence sociální pracovnice od své rodiny, zde byl důvod pro podání návrhu podle § 76a o. s. ř. Nemohu souhlasit s tím, že **OSPOD ponechal dívku u příbuzných pouze na bázi fakticity, měl jednat proaktivně ve vztahu k soudu (návrh na vydání předběžného opatření) i ve vztahu k matce (zajištění souhlasu s převzetím péče manželi A.)**.

OSPOD podle mého názoru nechal situaci vygradovat až do krajnosti. Dívka si stěžovala na neúnosné poměry v domácnosti, na špatné zacházení ze strany matky i babičky, opakovaně přespávala u cizích lidí, aby nemusela být doma. V záznamu ze dne 5. 4. 2013, kdy dívka vypovídala na OSPOD, není zachycena žádná rada či nabídnutý postup ze strany sociální pracovnice. Záznam působí

---

³ zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů

dojem, že dívka sdělila, jaké má v rodině potíže a tím to skončilo. Záznam nezachycuje žádný návrh pomoci⁴, kterou by obě sociální pracovnice, které byly rozhovoru přítomny, dívce nabídly. Nenabídly jí ani pomoc psychologa.

OSPOD opomenul seznámit dívku již 5. 4. 2013 o možnosti odejít na vlastní žádost do zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc (dále jen „ZDVOP“), které na základě ustanovení § 42 odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí⁵ poskytuje dítěti, jež se ocitlo bez jakékoliv péče nebo jsou-li jeho život nebo příznivý vývoj vážně ohroženy anebo ocitlo-li se dítě bez péče přiměřené jeho věku, jde-li o dítě tělesně nebo duševně týrané nebo zneužívané anebo o dítě, které se ocitlo v prostředí nebo situaci, kdy jsou závažným způsobem ohrožena jeho základní práva, ochranu a pomoc, která spočívá v uspokojování základních životních potřeb, včetně ubytování, v zajištění zdravotních služeb a v psychologické a jiné obdobné nutné péči. Na základě § 42 odst. 2 písm. d) se dítě umísťuje v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, jestliže o to samo požádá. Následně je nutné do 24 hodin podat návrh na vydání předběžného opatření.

Pokud by dívka byla umístěná ve ZDVOP, OSPOD by měl během 24 hodin prostor jednat s manželi A., s otcem a případně dalšími příbuznými o převzetí péče o dítě. Jestliže by poté soud rozhodl předběžným opatřením o svěření dívky do péče manželů A., ocitla by se v jejich péči na základě právního titulu, na jehož základě by vznikl jí a manželům A. nárok na pěstounské dávky.

Dívka sociální pracovníci několikrát řekla, že nechce bydlet s matkou, dokonce se dotazovala na umístění do dětského domova. Sociální pracovnice asistovala u odchodu dívky z rodiny. **Na jednu stranu mohu ocenit obětavost sociální pracovnice, na druhou stranu bohužel postrádám profesionální aktivitu výše zmíněného charakteru, zejména seznámení dívky s možností umístění do ZDVOP na vlastní žádost, včasné kontaktování manželů A. a dále aktivitu vůči soudu.** V době odchodu dívky z rodiny OSPOD vůbec neměl domluveno s manželi A., že k nim dívka může přijet a že převezmou péči o ni, a to dokonce v dlouhodobém horizontu.

Nemohu souhlasit s tím, co psal primátor, a sice že stěžovatel s manželkou nabídli dívce, že u nich bude natrvalo bydlet, že jí nabídli řešení. Ze spisu⁶ vyplývá, že **dívce nabídli krátkodobou pomoc v rozsahu jednoho týdne.**

Bezprostředně po dramatickém odchodu z domova, sociální pracovnice volala manželům A. a postavila je před volbu, zda budou o dívku pečovat, nabídla jim pomoc s návrhem na předběžné opatření z jejich strany. Ještě téhož dne se stěžovatel dotazoval na předpěstounskou péči a sociální pracovnice mu informaci

---

⁴ Například umístění do zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

⁵ zákon č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů

⁶ záznam z rozhovoru s dítětem ze dne 8. 4. 2013

neposkytla, pouze ho dle spisu odkázala na Mgr. Krámskou. To nelze považovat za **dostatečnou pomoc a kvalitní sociálně-právní poradenství**.⁷

Jsem přesvědčena o tom, že v době po odchodu z rodiny, kdy sociální pracovnice vyjednávala s manželi A. převzetí péče o dívku, měla je informovat o možnosti rozhodnutí o svěřeni do předpěstounské péče ve správním řízení. Namísto toho řešila jen jednu variantu, a to návrh na vydání předběžného opatření, a to nikoliv z iniciativy OSPOD, což OSPOD vytýkám výše, ale na základě iniciativy manželů A. Poskytla jim informace, jak se takový návrh podává, avšak podle mého názoru mohla jejich návrh podpořit písemným vyjádřením.

Ve spisové dokumentaci není žádný záznam o tom, že by stěžovatel či jeho manželka byli poučeni ze strany OSPOD o možnosti, aby podali žádost o svěřeni dítěte do předpěstounské péče správním rozhodnutím. Tato možnost existovala podle tehdy účinného znění § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí po celý rok 2013, a to v důsledku zákona č. 401/2012 Sb., kterým byl novelizovaný zákon o sociálně-právní ochraně dětí.⁸ **Od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 mohl obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnout o svěřeni dítěte do péče budoucích pěstounů, i když se dítě nenacházelo v ústavní výchově, souhlasil-li rodič.** Matka v podstatě od počátku hovořila o manželích A. jako o příbuzných, kteří by se o její dceru případně mohli postarat. Čtvrtý den po odstěhování její dcery dala písemný souhlas s převzetím péče.

Podle tehdy účinného znění ustanovení § 47p odst. 2 zákona o sociálně-právní ochraně dětí **nárok na dávku pěstounské péče vznikl mj. na základě vykonatelnosti rozhodnutí orgánu sociálně-právní ochrany dětí o svěřeni dítěte do péče osoby, která má zájem se stát pěstounem**, tudíž stěžovatel i dívka by bývali měli nárok na pěstounské dávky. Zdůrazňuji, že oba stěžovatelé pobírali v době přijetí dívky starobní důchody, vyjadřovali úřadu své obavy z finanční náročnosti převzetí dívky do péče a financování jejího studia.

Musím opakovat vyjádření primátora, že záznam z rozhovoru se sociální pracovnicí z Úřadu městské části Praha 21 zachycuje ujištění, že klienti obdrželi informace k pěstounské péči. Není zde zmíněna péče předpěstounská. Tento záznam nedokládá, že by stěžovatel byl poučen o tom, že může podat návrh na svěřeni dítěte do předpěstounské péče ve správním řízení.

Podle čl. 1. 4 **Etického kodexu sociálních pracovníků** pomáhá sociální pracovník klientům svými znalostmi, dovednostmi a zkušenostmi. Jeho služby musí být podle čl. 1. 5 na nejvyšší možné úrovni. Znamená to tedy, že sociální pracovník by měl znát detailně právní úpravu v tom směru, jak pomoci klientovi. Dále má dbát na to, aby klienti obdrželi všechny služby a dávky, na které mají nárok.

---

⁷ Na základě ustanovení § 9 zákona o sociálně-právní ochraně dětí⁷ má osoba odpovědná za výchovu dítěte právo při výkonu svých práv a povinností žádat orgán sociálně-právní ochrany o pomoc. Orgán sociálně-právní ochrany dětí je povinen v rozsahu své působnosti pomoc poskytnout.

⁸ Do konce r. 2012 obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodoval o svěřeni dítěte do péče fyzické osoby, která má zájem se stát pěstounem, jen bylo-li dítě v ústavu či v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

Jak uvádím výše, ve spisové dokumentaci je zapsáno, že stěžovatel se sociální pracovnice v telefonickém rozhovoru ptal na předpěstounskou péči. Sociální pracovnice ho odkázala na jinou pracovníci úřadu. Stěžovatel to popírá. Ve svém podnětu ani tuto možnost nezmínil, informaci mu poskytla právnička mé kanceláře až v průběhu šetření. **V případě, že by se situace odehrála podle záznamu ve spisu a sociální pracovnice by odkázala stěžovatele, ať se telefonicky zeptá na předpěstounskou péči její vedoucí, nebylo by to, podle mého názoru, profesionální a v souladu s prací sociálního pracovníka podle etického kodexu.** Klíčová sociální pracovnice měla stěžovateli poskytnout všechny potřebné informace. Jestliže neznala odpověď, měla mu nabídnout, že zjistí, jaký postup bude nejvhodnější, a dodatečně co nejrychleji mu informace sdělit. Zvláště pak je nepochopitelné a v rozporu se zájmem dítěte, že po zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření, o kterém se OSPOD dozvěděl dne 19. 4. 2013, neotevřel variantu správního rozhodnutí o předpěstounské péči.

Shrnutí

Přesto, že OSPOD usiloval o předání Adély do péče příbuzným, opomenul podat návrh soudu na vydání předběžného opatření podle tehdy platného ustanovení § 76a o. s. ř. Dále opomenul seznámit stěžovatele s tehdejší pravomocí OSPOD rozhodovat o svěřeni dítěte do předpěstounské péče. OSPOD od počátku podporoval stěžovatele pouze v podání návrhu na vydání předběžného opatření, což bylo nedostatečné. K tomu ani neposkytl vyjádření, které mohl za dané situace doložit soudu k návrhu na vydání předběžného opatření. **Ani dívka, ani manželé A. neobdrželi od OSPOD kvalitní sociálně-právní poradenství.**

OSPOD komunikoval se stěžovatelem a jeho manželkou jen v otázce předběžného opatření a souvisejícího soudního řízení (návrh, odvolání), a to až poté, co asistoval dívce při odchodu z domova. OSPOD neposkytl dívce informaci o možnosti umístění ve ZDVOP, stěžovateli ani dívce neposkytl informace o možnosti rozhodnout o předpěstounské péči ve správním řízení ze strany úřadu. Tímto rozhodnutím by bývaly ihned byly upraveny poměry dívky a pečující osoby, přičemž by dívka i budoucí pěstouni byli zabezpečeni po materiální stránce.

Veřejný ochránce práv již v r. 2011 zaujal právní názor⁹, že **neinformování klientů o možnosti vydat rozhodnutí o svěřeni dítěte do předpěstounské péče ve správním řízení je nesprávným úředním postupem.** Jsem přesvědčena o tom, že OSPOD je povinen kromě doporučení vhodné formy náhradní rodinné péče poučit klienty o všech souvislostech, které se týkají sociálních či pěstounských dávek. Nelze pominout skutečnost, že až do pravomocného rozsudku o svěřeni dítěte do pěstounské péče pečoval stěžovatel s manželkou o dítě nejprve zcela bez právního titulu, poté se souhlasem matky, který jim však nezakládal práva jako osobám pečujícím podle zákona o sociálně-právní ochraně dětí, tudíž ani nárok na pěstounské dávky.

---

⁹ viz odkaz <http://www.ochrance.cz/dalsi-aktivity/publikace/sborniky-stanoviska/rodina-a-dite-dodatky/rodina-a-dite-obecne-dodatky/>

D - Závěry

Na základě výše popsaných zjištění a úvah jsem ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv dospěla k přesvědčení, že se Magistrát města Jablonec nad Nisou dopustil pochybení spočívajícího v tom, že:

- Podcenil situaci nezletilé dívky, která opakovaně vyjadřovala názor, že nezůstane v bydlíšti s matkou pro dlouhodobé neshody a v obavě z matčina chování přespávala u jiných osob. Neposkytl jí dostatečné poradenství, podporu a pomoc, zejména ji neinformoval o možnosti odejít do ZDVOP.
- Nepodal návrh na vydání předběžného opatření podle ustanovení § 76a o. s. ř. v době, kdy se dívka ocitla bez jakékoliv péče, a poslal ji samotnou ve špatném psychickém rozpoložení k příbuzným do jiného města bez souhlasu matky.
- Neposkytl stěžovateli informace o možnosti zahájení správního řízení, v němž by úřad mohl rozhodnout o svěřeni dívky do předpěstounské péče. Tuto informaci OSPOD neposkytl, přestože mu stěžovatel oznámil, že on ani jeho manželka nejsou ekonomicky aktivní, že jsou příjemci starobního důchodu. Informace mu neposkytl ani poté, co soud zamítl návrh manželů A. na svěřeni dívky do péče předběžným opatřením. **V důsledku toho dívka a budoucí pěstouni neměli nárok na pěstounské dávky za období až 5 měsíců.**

Zprávu o šetření zasílám primátorovi města Jablonec nad Nisou a žádám, aby se v zákonné lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřil ke zjištěným pochybením a informoval mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje mé dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko.

Zprávu zasílám rovněž stěžovateli.

Mgr. Anna Š a b a t o v á, Ph.D.
veřejná ochránkyně práv